

69. בממלכת השדים ורוחות-הרפאים

להסבר זה נדרשת תחילה הידיעה, שיושבי-הארץ אינם נמצאים בבריאה-הראשונית, אלא בבריאה-המאוחרת.

הבריאה-הראשונית היא הממלכה הרוחנית היחידה באמת העומדת בפני עצמה, המוכרת לאנשים כ"גן-העדן", שפסגתה מהווה את טירת-הגביע וממנה שער אל האלוהות, המצויה מחוץ לבריאה.

הבריאה-המאוחרת, מאידך, היא מה שמכונה "העולם", עם תנועתו המעגלית הנצחית מתחת לבריאה-הראשונית, שעולמות השמש הנפרדים שלו כפופים להיווצרות וריקבון, דהיינו, בשלות, הזדקנות והתפוררות, משום שלא נוצרו ישירות מן האלוהות, שלא כמו הבריאה-הראשונית, גן-העדן. הבריאה-המאוחרת נוצרה באמצעות רצון הישיות שנוצרו בראשית, והיא כפופה להשפעותיהן של רוחות-האנוש המתפתחות, שדרך התפתחותן עוברת דרכה.

מסיבה זו גם חוסר-השלמות שבה, אותה לא ניתן למצוא בבריאה-הראשונית, שכן היא כפופה ישירות להשפעות הרוח-האלוהית הקדושה.

לנחמה, עקב היעדר-השלמות הקיים בבריאה-המאוחרת, ההולך וגובר והופך מוחשי יותר ויותר, יצאה בת-קול מן האלוהות אל הברואים-הראשונים שנאשו מכך לחלוטין:

"המתינו בסבלנות, אל זה שבחרתי... אליכם לעזרה!"

כפי שנמסר בצורה מדויקת למדי באגדת הגביע שהועברה כמסורת מן הבריאה-הראשונית.

ובעת לנושא ההרצאה: כל פעולה ארצית יכולה להיחשב רק כביטוי חיצוני של מהלך פנימי. ב"מהלך פנימי" הכוונה לרצון-התחושה הרוחני.

כל רצון-תחושה הינו פעולה רוחנית, שתהיה מכרעת עבור קיומו של האדם, שכן היא מעוררת את העלייה או את הנפילה. בשום מקרה אין להציבה במדרגה אחת עם רצון-המחשבה. רצון-התחושה נוגע לזרע-האדם האמיתי, בעוד רצון-המחשבה נמנה על המעגל החלש יותר, החיצוני בלבד.

שניהם, מכל-מקום, על-אף השפעתם הבלתי-נמנעת, אינם חייבים להיות תמיד נראים-לעין הארצית. הפעולה הארצית, בחומריות-הגשמית, אינה הכרחית עבור צבירת-הקארמה. ואולם לא קיימת פעילות ארצית בחומריות-הגשמית, שאינה מותנה בקיומם תחילה של רצון-המחשבה או רצון-התחושה.

לפיכך, הפעולה הארצית הנראית-לעין תלויה ברצון-המחשבה או ברצון-התחושה, ואולם לא ההיפך מכך.

הדבר בעל השפעה המכריעה באמת עבור קיומה של רוח-האדם, לשם עלייתה או נפילתה, מעוגן במידה הרבה ביותר ברצון-התחושה, שהאדם לכל הפחות שם לבו אליו, אולם את השפעתו המתחייבת, שלעולם לא ניתן לחמוק ממנה, לא ניתן לייפות ואף לא לזייף.

רק שם מצויה ה"חוויה" האמיתית של רוח האדם; שכן רצון-התחושה הוא המנוף היחידי שישחרר את גלי האנרגיה-הרוחנית, המונחים ביצירתו של הבורא. והם ממתינים רק לגירוי מצד רצונה של רוח-האדם לחוש, כדי שיוכלו לגרום מיד להשפעה חזקה פי כמה-וכמה.

בדיוק לגבי מהלך כה חשוב זה, שהוא אולי החשוב ביותר, כמעט ולא הטרידה עצמה האנושות עד כה. מסיבה זו ברצוני להדגיש שוב ושוב נקודה מרכזית, שהיא פשוטה לכאורה אולם חובקת כל: האנרגיה הרוחנית העוברת ביצירת-הבריאה יכולה להתחבר רק אל רצון-התחושה של רוח-האדם, ואין כל דבר אחר שיוכל להתחבר אליה!

אפילו רצון-המחשבה אינו יכול להתחבר אליה, שלא לדבר על תוצריו של רצון זה. עובדה זו מוציאה מכלל אפשרות כל תקווה לכך שהכוח-העיקרי באמת בבריאה יוכל להיות קשור ל"המצאה" כלשהי!

כדי למנוע זאת הוצב מחסום בלתי-ניתן להזזה.

האדם אינו מזהה את הכוח-העיקרי, ואף לא את השפעותיו, ועל-אף זאת הוא מצוי בתוכו. הוא אינו הדבר אותו מכנים הוגה או ממציא זה או אחר כוח-ראשוני!

זהו תמיד אינו אלא צורה נחותה ביותר של אנרגיה, כמוה ניתן למצוא עוד רבות, וכולן בעלות השפעות מדהימות, ועדיין לא נתקרב ולו צעד אחד לעבר הכוח האמיתי, זה שרוח-האדם עושה בו שימוש מדי יום אף בלא ידיעתה. למרבה הצער, שימוש זה נעשה כאילו מדובר במשחק, בלא לקחת בחשבון את ההשלכות האיומות של קלות-דעת חסרת-גבול זו!

את האחריות להשלכות תטיל האנושות, בבורותה האינסופית, תמיד על האל, ואולם זה כמובן לא ישחרר אותה מן האשמה הגדולה שהיא עורמת על עצמה... עקב אי-ידיעתה.

אנסה להעניק לכם כאן תמונה ברורה. אם חש האדם קנאה, למשל. בדרך-כלל ייאמר: "קנאתו בוערת בקרבו!" בתחילה מדובר בתחושה כללית שרוח-האדם, לעתים-קרובות, אף אינה מודעת לה כלל בבירור.

אולם תחושה זו, שעדיין לא עטתה כל מחשבה מסוימת, דהיינו - עדיין לא "עלתה" לעבר המוח, היא האוחזת במפתח, שרק הוא מסוגל לספק את החיבור אל "הכוח החי", ולבנות את הגשר המוליך אליו. ומיד זורמת מן "הכוח החי" שבבריאה אל התחושה הנוגעת-בדבר, כמות רבה ככל שתאפשר הקיבולת, דהיינו - מידת עוצמתה, של אותה תחושה.

רק אז תוכל להתעורר לחיים התחושה האנושית, דהיינו - "הרוחנית", ולקבל את כוח-ההפרייה העצומה (לא כוח היצירה) בעולם האת'רי, זו התחושה ההופכת את האדם לאדון היצורים כולם, ליצור העליון בבריאה. אולם מהלך זה מאפשר לו גם להשפיע השפעה עצומה על הבריאה-המאוחרת כולה, ומביא עמו... אחריות אישית, שאין לאף יצור בבריאה-המאוחרת מלבדו; משום שרק האדם מחזיק ביכולת המכרעת הנדרשת לשם כך, והקיימת במאפייני הרוחניות.

ורק הוא לבדו, בכל הבריאה-המאוחרת כולה, נושא בגרעין הפנימי רוח זו, ולכן אף מקבל, ככזה, את החיבור הישיר עם הכוח-החי המונח בבריאה-המאוחרת.

רוחן של הישויות הראשונות בגן-העדן שונה מזו של אלו הנעים בעולם, אלו המכונים בני-האנוש של הארץ, ויכולתם להתחבר תקפה על-כן לגלי-אנרגיה אחרים, גבוהים ואף חזקים יותר, בהם הם יכולים לעשות שימוש מודע וליצור, כמוכן, דברים שונים לחלוטין מאלו שמסוגלים להם הנעים בעולם, ושעליהם נמנים גם אנשי-הארץ.

גל האנרגיה הגבוה ביותר של הללו הינו דרגה מופחתת בלבד של הכוח המונח בבריאה-הראשונית, בדיוק כפי שאנשי-הארץ עצמם הם רק דרגה מופחתת של הישויות הראשונות.

הידע בו מחזיקים האנשים חסר עד-כה בעיקר את המודעות לדרגות הרבות, ההולכות ונחלשות כלפי מטה, של כל דבר המצוי בבריאה-הראשונית, והמודעות לכך שהם עצמם נמנים רק על אותן דרגות נמוכות יותר. מרגע שהופנמה הבנה זו, בטלה היהירות ששלטה עד-כה, והדרך לעלייה תהיה פתוחה כעת.

האשלייה המטופשת של עליונות, ואף נשיאת דבר-מה אלוהי בפנימיותם, קורסת בעליבות, ולבסוף, כל שנותר הוא בושח משחררת. הישויות הראשונות, שהן גבוהות ובעלות-ערך רב בהרבה, אינן מחזיקות ביוהרה כזו. הן רק מחייכות בסלחנות לנוכח תולעים-ארציות אלו שהולכו שולל, כפי שמגחכים הורים מסוימים לשמע פטפוטיהם הדמיוניים של ילדיהם.

ואולם חזרה לתחושה. תחושתו של האדם שחוזקה בצורה זו בדרגות משנה נוספות, לובשת מיד, מעצמה, צורה התואמת את סוג התחושה המדויקת. במקרה זה - הקנאה. התבנית מתקיימת תחילה בתוכו, ואחר-כך לצידו של מחולל התחושה, כשהיא מחוברת אליו בכבל-הזנה. ואולם בו זמנית היא אף יוצרת קשר מידי, בהשפעת חוק המשיכה של מין אל מינה, אל מקום-האיסוף של תבניות בנות-מינה ומקבלת ממנו זרם נוסף המחזק אותה, ויחד עם התבנית החדשה יותר - הריהי משקפת את סביבתו האת'רית של האדם הנוגע בדבר.

בינתיים עולה התחושה אל-עבר המוח ומעוררת שם מחשבות מאותו סוג, הטובעות את המטרה בחדות. כך הופכות המחשבות לערוצים, או דרכים, בהם נעות התבניות לעבר מטרה מסוימת, כדי לגרום שם נזק אם תימצא הקרקע המתאימה לכך. אולם אם נושא האדם המהווה מטרה רק קרקע טהורה בתוכו, לא תוכל תבנית זו למצוא בו אחיזה, ולא תוכל להטיל בו עוגן.

בכך, מכל-מקום, לא תחדל מחשבה זו להיות מזיקה, אלא תוסיף לתעות הלאה, או תתאחד עם בנות-מינה במקום-האיסוף שלהן, אותו ניתן לכנות "מישור", שכן הן כפופות לחוק-הכבידה הרוחנית, ולפיכך חייבות ליצור מישור מסוים, שבו רק בנות-מינן יוכלו להיכנס ולמצוא אחיזה. עדיין הן נותרות מסוכנות לכל אותן רוחות-אנוש שאין בהן טוהר של רצון חזק דיו כדי לשאת בתוכם את הטוב, ובסופו של דבר יביאו כלייה אף על הרוח שחוללה אותן, ונותרה כל העת מחוברת אליהן.

וכל עוד היא מחוברת כך, היא מאפשרת זרימה בלתי פוסקת חזרה אליה, דרך כבלי-ההזנה, של אנרגיות קנאה חדשות, קנאה שגם תבניתה שלה עצמה מוזנת מהיאספותן של בנות-מינה המרכזיות. דבר זה יקשה על רוח המחוללת תחושה כזו, להתמסר שוב לתחושות טהורות יותר, משום שהזרימה החוזרת של אנרגיית-הקנאה מונעת זאת ממנה בעוצמה רבה.

היא מושבת אותה שוב ושוב.

היא תיאלץ להשקיע מאמץ רב בהרבה בעלייה, מן המאמץ שתשקיע רוח-אנוש שאינה מעוכבת על-ידי סוג מחשבה כזה. ורק באמצעות רצון-טהור מתמשך יוכל כבל-ההזנה של הרוע להיחלש אט-אט, עד שיתייבש וינשור באפיסת-כוחות.

זהו שחרורו של יוצר-הרוע הזה, בתנאי שתבניתו לא גרמה עד-כה לנזק; שאם לא כן, ייכנסו מיד חיבורים חדשים לפעולה, ואף הם יבקשו להשתחרר.

לשחרור סיבים מסוג זה יהיה אז צורך בחצייה נוספת של עולם זה או של העולם-שמעבר, יחד עם האנשים שניזוקו מאותו רוע, עד שיגיעו ההכרה והמחילה. התוצאה היא שעלייתו של מחולל תבניות מסוג זה לא תוכל להתרחש קודם לעלייתו של זה אשר ניזוק מהן. סיבי החיבור או הגורל מונעים זאת מבעדו, כל עוד לא שוחרר באמצעות פיצוי ומחילה.

וזה עדיין לא הכל!

רצון-התחושה הזה הוא בעל השפעה רבה אף יותר, הודות להתחזקותו של ה"כוח" החי; משום שהוא מאכלס לא רק את העולם האת'רי, אלא אף מכון את גורלה של הבריאה-המאוחרת כולה, עליה נמנים גם האדמה וכל מערך הכוכבים הסובב אותה!

הוא חודר, אם כן, גם אל החומריות-הגשמית. בונה, או הורס!

שם על האנשים להכיר לבסוף, במה שגרמו בחוסר-הגיונם, במקום למלא את חובתם לרווחת הבריאה-המאוחרת וכל היצורים שבה, שהועמדו לרשותם בהתאם ליכולתם הרוחנית. האדם שואל לעתים תכופות מדוע מתקיימים קרבות בטבע, ועדיין כל הישויות בבריאה-המאוחרת... מתעצבות לפי סוגו של האדם! למעט הישויות-הראשוניות.

אולם נמשיך הלאה:

תוצר רצון-התחושה של הרוח האנושית, מכל-מקום, שהוא התבנית שהוזכרה קודם לכן, אינו חדל מלהתקיים לאחר פרידתו מיוצרו, אלא הוא ממשיך הלאה, באופן עצמאי, כל עוד הוא ניזון מרוחות-אדם בעלות אופי דומה!

וזה אינו חייב להיות יוצרו. התבניות מחפשות הזדמנות להיתלות באדם זה או אחר שיהיה מוכן לכך, או אפילו לאנשים שהגנותיהם אינן חזקות דיין. אלו הם שדים, במובנה הרע של המילה, שנוצרו מתוך קנאה, שנאה ורגשות דומים. במובנה הטוב, מכל מקום, יהיו אלו ישויות דורשות טוב, המבקשות להביא רק שלווה ואהבה, ומקדמות את העלייה.

בכל המהלכים הללו לא נדרשת כל פעולה ארצית נראית-לעין מצד האנשים, היא רק מוסיפה לשלמות או סיבים אותם יהיה צורך לשחרר במישור החומריות-הגשמית, ולשם כך תידרש התגשמות חוזרת אם לא שוחררו במהלך מחזור-חיים ארצי אחד.

תבניות אלו של רצון-התחושה האנושי אוצרות בחובן כוח, משום שנוצרו מתוך הרצון-הרוחני, בחיבור עם "הכוח-העיקרי הנייטרלי", והחשוב ביותר, משום שבעת היווצרן הן סופגות אל תוכן את המאפיינים העיקריים מהם נוצרים הגמדים וכד'.

רצונה של חיה אינו יכול להשיג זאת, משום שנפש-החיה אינה נושאת בתוכה רוחניות, אלא היא ישות בלבד.

מדובר, לפיכך, בתהליך הניתן לביצוע רק לגבי תבניות רצון-התחושה האנושי, ולכן יכול להביא לברכה עצומה כאשר הרצון הוא טוב, אולם אף לנזק בלתי-ניתן לשיעור כאשר הרצון הוא מרושע, משום שגרעין-הישות של תבנית כזו נושא בחובו כוח-מניע משל עצמו, הקשור ליכולת ההשפעה על החומריות-הגשמית כולה.

וכך צומחת כעת אחריותה של רוח-האדם לגודל מפלצתי. רצון-התחושה שלה יוצר, בהתאם לאופייה, את הישות מבקשת-הטוב, אולם גם את השדים החיים - שניהם אינם אלא תוצר יכולתה של רוח-האדם בבריאה-המאוחרת.

אולם זרעם הפועל מעצמו ושהשפעתו אינה ניתנת לחיזוי - הוא אינו נמנה על הישויות בעלות יכולת-בחירה, שמהן מגיעות נפשותיהן של החיות, אלא הגיע מדרגה נמוכה יותר, שלא ניחנה ביכולת-בחירה. משום שגם בין הישויות, כמו במחלקת הרוחני שמעליה, קיימות דרגות רבות וסוגים שונים, עליהם עלי עוד לדבר באופן מיוחד (הרצאה 49: ההבדל במקור בין אדם לחיה). להבהרה נוספת, הישויות חשות אף הן את הכוח-החי הטמון בבריאה, אולם אין זה אותו הכוח כמו זה המחובר לרצונה של רוח-האדם, אלא רק דרגה פחותה מכך.

בדיוק אותן אפשרויות-חיבור שונות, והיעדרן, הן שומרות-הסדר הקשוחות ביותר בבריאה-המאוחרת, ותוצאתן היא מבנה קשיח ובלתי-ניתן לשינוי בכל אשר נוצר ונכחד.

זהו המרחק אליו מגיעה השפעתה של רוח-האדם.

הביטו היטב באנשים היום, ותוכלו לדמיין בעצמכם איזה נזק כבר גרמו. בייחוד בהתחשב בהשלכות נוספות שיהיו לפעילותם של אותן תבניות חיות, כאשר יפגעו בכל היצורים!

כמו עם האבן, מרגע שהתעופפה מכף היד, ניטלה מן הזורק ורצונו היכולת לפקח על מעופה.

לצד אותן תבניות, שלתיאור פעילותן והשפעתן מרחיקות-הלכת יידרש ספר שלם, קיים סוג נוסף הקשור בהן הדוקות, אולם מהווה מחלקה אחרת, *חלשה יותר*. ועל אף זאת, סוג זה מסוכן דיו כדי להטריד אנשים רבים, לעכבם ואף להביא למפלתם.

אלו הן תבניות-המחשבה. דהיינו - צורות-המחשבה, האשליות (או רוחות-הרפאים).

רצון-המחשבה, דהיינו תוצר המוח הארצי, שלא כמו רצון-התחושה - לא ניתן ביכולת ליצור קשר ישיר עם הכוח-העיקרי הנייטרלי המונח בבריאה. כתוצאה מכך חסר לצורות אלו גם הגרעין הפועל מעצמו של תבניות-התחושה, אותו נוכל לכנות, בהשוואה לנפש-החיה, רק "צל-נפשה של הישות".

צורות-מחשבה נותרות בהכרח תלויות במחוללן, אליו הן מחוברות כפי שהתבניות מחוברות לרצון-התחושה. דהיינו - דרך כבל-הזנה היוצר בו-זמנית גם את הנתיב לחזרתה של השפעת הגומלין.

לגבי סוג זה כבר דיווחתי במדויק קודם לכן, בהרצאה "צורות מחשבה" (הרצאה מס' 22). לכן אוכל לחסוך כאן את החזרה על הדברים.

צורות המחשבה, בחוק השפעת-הגומלין, הן הדרגה החלשה ביותר. אולם הן פועלות בצורה מזיקה דיה, ויכולות להוביל לא רק להרס הרוח-האנושית הבודדת, אלא אף להרס המונים, ואף לתרום להחרבתם של חלקי-עולם שלמים, מרגע שהוזנו וטופחו מעבר לרצוי על-ידי האדם, וקיבלו דרכו כוח עצום - כפי שהתרחש במאות האחרונות.

וכך, האופל כולו נוצר רק על-ידי האדם לבדו. כתוצאה מרצונם חסר-המעצורים והשגוי לחוש ולחשוב, ועקב קלות-הדעת בה הם נוהגים בו!

שני תחומים אלו, ממלכת-התבניות של רצון-התחושה האנושי וממלכת-הצורות של רצון-המחשבה האנושי, שם כמובן נאלצות לחיות גם רוחות-אנוש למעשה, יצרו כעת מעצמם את שטח-הפעילות ותחום-הראיה של "הקוסמים" וה"מאסטרס" הגדולים ביותר בכל הזמנים, והללו מסתבכים בהם ותועים בדרכם, עד שגם במותם הם עדיין אחוזים בתוכם.

וכיום?

"המאסטרס הגדולים של תורת-הנסתר", ה"מאריס" של הכתות והלשכות השונות...

הם אינם טובים יותר!

הם "מאסטרס" רק בתחום ממלכה זו. הם חיים תחת תבניות משל עצמם. רק שם יוכלו להיות "מאסטרס", אולם לא בחיים האמיתיים של העולם-שמעבר! כוחם וכישוריהם אינם יכולים לעולם להרחיק לכת עד שם.

אנשים אלו, הראויים לרחמים, אחת היא אם עסקו במאגיה שחורה או לבנה, בהתאם לסוג הכוונות הרעות או הטובות שבהם... התגאו אז ומתגאים אף היום, בעוצמה רבה, בכוחה ויכולותיה של רוחם, אולם למעשה הם פחותים אף מן האדם חסר-הידע הזה. בפשטותו הילדותית הריהו ניצב הרבה מעל לשטחי-הפעולה הנמוכים של אותם "בורים" יודעי-כל, דהיינו -רוחו גבוהה מרוחם.

כל זה יכול היה להיות טוב ויפה, לו השפיעה פעילותם של אותם גדולים רק על עצמם, אולם במאמצייהם ופעולותיהם בוחשים כל ה"מאסטרס" הללו בדרגות הנמוכות יותר, שיכלו לולא-כן להיות חסרות-משמעות, מגרים אותן ומחזקים את כוחן עד שהן מהוות סכנה לכל אלו שהגנותיהם חלשות.

עבור האחרים, למרבה המזל, הן נותרות בלתי-מזיקות; שכן רוח-אדם שאין בה רוע, השמחה כילד על עצם קיומה, תעלה בלא כל קושי מעבר לכל אותם שטחים נחותים, אותם חפרו ושבהם אף יוחזקו בעלי-הידע, כבולים בצורות ובתבניות שהם עצמם יצרו וחזקו.

ככל שחמור הוא הדבר, הרי שממעוף-הציפור נראה כל זה מגוחך ועצוב, ובלתי-ראוי לרוח-האנושית. שכן הם זוחלים ומזדחלים לכאן ולכאן, מנופחים ביוהרתם השגויה, עסוקים בקישוטייהם המצועצעים, ומדמים עצמם כאילו חיו בממלכה מסוג זה.

ממלכת-צללים במובנה המלא, עולם שלם של מראית-עין, המסוגל לזייף את האפשרי ואת הבלתי-אפשרי כאחד. ומי שצעד ראשון והחל בכל זה, שוב לא יוכל להתחרט וייאלץ להיכנע.

רבים חוקרים כעת בלהיטות את אותם מקומות נחותים שוב ושוב, וסבורים בגאווה שהגיעו בכך לגבהים בלתי רגילים. אולם רוח-אדם פשוטה ובהירה יכולה לחצות אזורי-נחיתות אלו בלי להניד עפעף, בלי שתילץץ להתעכב בהם בכל צורה שהיא.

מה עוד יש לי לומר על אותה "גדולה"?

אף לא אחד יישמע לדבריי, משום שבממלכת האשליות שלהם הם רשאים לשגות באשליה לזמן-מה, דבר שלא יוכלו לעשות בקיומם האמיתי כרוח-חיה; שכן שם מדובר: ב"שירות". שם חדל מהר מאד להתקיים הרצון להיות "מאסטר".

ולכן הם מתנגדים לכך, משום שהאמת תיטול מהם דברים רבים! חסר להם האומץ לשאת אותה. איזה אדם היה מעוניין לראות את כל מבנה האשליות וההבלים שלו קורס? אדם כזה יהיה ללא-ספק אכן צדיק וגדול באמת! ואדם כזה, מלכתחילה לא היה נלכד במלכודות הבלים מסוג זה.

רק דבר אחד מעציב בכל זה: עד כמה, או נכון יותר, כמה מעט אנשים בהירים ויציבים בתוכם פנימה, כמה מעטים עדיין מחזיקים באותה פשטות ילדותית ושמחה, שתאפשר להם לחצות בבטחה את המישורים הללו, שנוצרו על-ידי רצונם קל-הדעת של האנשים וחוזקו על-ידו בלא הרף. אולם עבור כל האחרים הן יזמנו רק סכנה מתמשכת, גוברת והולכת.

לו רק ראו סוף-סוף האנשים דברים כהווייתם!

כמה נזק ניתן היה למנוע.

בתחושה טהורה, בחשיבה טהורה, של כל אדם ואדם ברחבי העולם כולו, היה ניטל כוחם של כל אותם מישורים אפלים וחשוכים בעולם-שמעבר, במידה כזו שאפילו רוחות-האנוש שנאבקו והוחזקו בתוכם, יוכלו להשתחרר במהירות רבה יותר, משום שייקל עליהם כעת השחרור מאותה סביבה הנחלשת והולכת.

בדיוק כמו כל ה"מאסטרים" הגדולים כאן על-פני האדמה, כך גם רוחות-האנוש בעולם-שמעבר חוות הכל כאמת לאמיתה בסביבות, הצורות והתבניות השונות, אחת היא אם מצויות הן במישורים הנמוכים והאפלים, או באלו שבתחום האת'רי, שהם כבר גבוהים וידידותיים יותר...

הפחד והשמחה כאחד, הספק והשחרור המבורך...

ועדיין, גם אז אינם נמצאים כלל בממלכת החיים האמיתיים, והדבר החי האמיתי והיחידי בכל זה הוא הם עצמם!

כל היתר, סביבתם השונה והמשתנה, יכולה להתקיים רק הודות להם עצמם ולבעלי-החשיבה הדומה כאן על-פני האדמה.

אפילו הגיהנום עצמו אינו אלא תוצר רוחות-האנוש, שהוא אמנם קיים, טומן בחובו סכנה אמיתית ואף גורם סבל איום, אולם הוא תלוי ברצונם של כל אותם אנשים שתחושותיהם מובילות אנרגיה לשם קיומו, מתוך הכוח-האלוהי הנייטרלי, שהוצב בבריאה לשימושן של רוחות-האנוש. הגיהנום, לפיכך, לא הוקם על-ידי האל, אלא הוא תוצר פעילותם של בני-האדם!

מי שמזהה זאת נכונה ומעריך את ממצאיו בצורה מודעת, יסייע לרבים, ואף יעלה הוא בעצמו בקלות רבה יותר אל עבר האור, שבו בלבד מתקיימים החיים האמיתיים.

לו רק פתחו עצמם האנשים במידה שתספיק עבורם לחוש את האוצרות הממתינים להם בבריאה הזו!

אוצר שעל כל רוח-אנוש למצוא ולאסוף, דהיינו - לעשות בו שימוש מודע: הכוח העיקרי הנייטרלי עליו דיברתי פעמים כה רבות. הוא אינו מכיר בהבדל בין טוב ורע, אלא מצוי מחוץ לתחום מונחים אלו, הוא פשוט "הכוח החי".

כל רצון-תחושה של האדם פועל כמפתח לתיבת-האוצר הזו, ומתחבר אל כוח-עליון זה. הרצון הטוב והרצון הרע כאחד. שניהם יזכו לחיזוק מן "הכוח" ויהפכו חיים, משום שהוא חודר מיידית אל רצון-התחושה של רוח-האדם. אליו בלבד, ולא אל כל דבר אחר.

טבעו של רצון זה נקבע על-ידי האדם, הוא נתון בידיו בלבד. הכוח אינו מוליך טוב, ואף לא רע, אלא הוא פשוט "כוח", ומחיה את מה שרוצה האדם.

ובאן חשוב לדעת, שהאדם אינו נושא כוח-מחיה זה בתוכו, אלא הוא מחזיק אך-ורק במפתח אליו, ביכולת התחושה שלו. הוא מנהל את אותו כוח המעצב את הבריאה, הכוח הפועל בהתאם לרצונו. משום כך הוא מחויב לתת דין-וחשבון על פעילות-הניהול הזו, אותה הוא מפעיל בכל רגע ורגע. ואולם בבורותו הריהו משחק באש, כמו ילד תמים, וכמוהו אף גורם נזקים כה רבים.

ואולם אסור לו להיות בור!

זוהי טעותו!

כל הנביאים, ולבסוף אף בן-האלוהים, עשו מאמצים רבים להבהיר נקודה זו בנבואותיהם ותורותיהם, להראות את הדרך בה על האנשים לצעוד, כיצד עליהם לחוש, לחשוב, לפעול, ולנהוג בצורה נכונה!

והכל לריק!

האנשים הוסיפו לשחק בכוח העצום הזה שהופקד בידם, כראות-עיניהם, בלא לתת דעתם לאזהרות ולעצות מן האור, וכעת הם מביאים על עצמם את הקריסה, את כיליונה של יצירתם, וכיליונם שלהם עצמם; משום שכוח זה פועל בנייטרליות מוחלטת, מחזק את רצונה של רוח-האדם, הטוב והרע כאחד. אולם הוא לא יהסס גם לקרוע לגזרים את העגלה ואת הנוהג בה, כמו רכב-מנועי שנהגו כשל.

התמונה כבר ברורה דיה, ללא-ספק. באמצעות הרצון והמחשבה נוהגים האנשים את גורלה של הבריאה-המאוחרת כולה, והם בתוכה, בלא שידעו דבר על-כך.

הם מקדמים פריחה או דעיכה, הם יכולים להקים מבנה בעל הרמוניה מושלמת, או לגרום לכאוס הפראי ביותר, כזה הקיים כיום!

במקום לבנות בהיגיון, הריהם משיתים לריק את זמנם וכוחם ביהירות בזוטות חסרות-חשיבות. אנשים מרחיקי-ראות מכנים זאת כעת "עונש וצדק", ובמובן מסוים אכן כך הוא, ועדיין היו אלו האנשים עצמם שהביאו על עצמם את כל המתרחש כיום.

לעתים קרובות כבר היו קיימים אנשים בעלי יכולת חשיבה והתבוננות אשר הבינו כל זאת, אולם הם תעו והניחו, בצורה שגויה, שכוח זה של הרוח-האנושית הוא סימן לאלוהות בה ניחנה רוח זו.

זוהי טעות שמקורה בהתבוננות חיצונית וחד-צדדית בלבד. רוח-האדם אינה האל ואף אינה אלוהית. יודעי-כל-מטעם-עצמם מסוג זה רואים רק את קליפתה של ההתרחשות, ואינם מזהים את הגרעין שבתוכה. ואת השפעותיה הם תופשים כגורם לה. וטעויות אלו גורמות, למרבה-הצער, לגאוותנות ותורות-שגויות רבות.

לכן הריני מדגיש שוב: הכוח-האלוהי, זה העובר ומונח בבריאה בכל-עת, רק השאיל כל זאת לרוח-האנושית. באמצעות השימוש בו יכולה רוח זו לנהוג בו ולכוונו, אולם הוא אינו נמצא בתוכה, והיא אינה יכולה לטעון לבעלות עליו!

כוח זה שייך לאלוהי בלבד. והוא, מכל-מקום, עושה בו שימוש לטוב בלבד, שכן האלוהי אינו מכיר כלל את האופל. אולם רוחות-האנוש, להן הושאל כוח זה, משתמשים בו ליצירת מלכודת-מוות!

ולכן אני קורא שוב בדחיפות לכל: שמרו על טוהר כור-רצונכם ומחשבותיכם, באמצעותם תחוללו שלום ואושר!

כך תהיה גם הבריאה-המאוחרת דומה לבריאה-הראשונית, וגם בה ישררו רק אור ושמחה. וכל זאת בידיו של האדם, ביכולתה של כל רוח-אנוש המודעת לעצמה, החדלה להתהלך כזרה בבריאה-המאוחרת הזו!

אמנם, חלק משומעיי וקוראיי מקווים בסתר-לבם, שאספק להם לשם הבהרה עוד איזו תמונה מתאימה של אירועים כגון זה, היבט-חי כלשהו שיסייע להם בהבנה. לאחרים אולי יפריע דבר זה. ואולי יהיו אף כאלו שיאמרו לעצמם, שבכך הריני מחליש את הנאמר, משום ששיקופו של תהליך חי במישורים אלו יכול בקלות להיתפש כדימיון או כראיית-הנסתר. ודברים דומים אף נאלצתי כבר לשמוע כאשר פרסמתי את הרצאותיי: "הגביע הקדוש" ו"לוציפר".

אנשים המעמיקים לחקור, מכל-מקום, שאזניהם הרוחניות אינן אטומות, יחושו את הדבר עליו אני מדבר. להם בלבד מיועדת גם התמונה שאני מבקש לצייר לגביו; שכן הם ידעו שלא מדובר בדימיון, ואף לא בראיית-הנסתר, אלא הרבה מעבר לכך.

ניקח למשל דוגמה: אם התאבדה בטביעה, ולקחה עמה את בנה בן השנתיים לעבר המוות הארצי. בהתעוררה בעולם-שמעבר, היא מוצאת עצמה שוקעת בביצה טובענית ואפלה; שכן הרגע האיום האחרון של הנשמה קיבל חיים כעת, בחומריות-האת'רית. זהו המקום בו כל אלו שהם מאותו סוג סובלים יחד עמה את אותו סבל בעיניים מתמשכים.

את בנה היא מחזיקה בידיה, הוא נאחז באמו בפחד-מוות, אף שעטפה אותו בין זרועותיה כאשר ביצעה את המעשה הארצי. היא תיאלץ כעת לחוות רגעי-אימה אלו לפרק זמן קצר או ארוך, בהתאם למצבה הנפשי, דהיינו - תחוה את מצב הטביעה לאורך-זמן, בלא שיבוא הקץ לכך, ובלא שתאבד לה הכרתה.

חווייה זו יכולה לארוך עשרות שנים, ואף יותר, עד שתתעורר בנשמתה הזעקה האמיתית לסיוע, זו הנשענת על ענווה טהורה.

התעוררות כזו לא תהיה קלה; משום שסביבה היא מוקפת בבני-מינה, ואין כל אור. היא שומעת רק קללות ונאצות אפלות, מלים גסות, ורואה רק חוסר-התחשבות חסר-רגש.

עם הזמן, ייתכן שהדחף שיתעורר בה תחילה יהיה הצורך להגן, לכל הפחות על ילדה, או להוציא מתוך אותה סביבה איומה ושורצת סכנות. מלאת פחד היא אוחדת בו, על-כן, ומניפה אותו בזרועותיה מעל לפני-השטח הטובעניים והמסריחים, בעודה שוקעת בעצמה, ובעוד דמויות רבות אחרות בקרבתה מנסות להיאחז בה ולמשוך אותה עמם למעמקים.

ביצה אפורה וכבדה זו, שהפכה חיה בחומריות-האת'רית, היא המחשבות הבלתי-מוגדרות עדיין של כל אלו שהתאבדו בטביעה, וכל אלו המתהלכים עדיין על-פני האדמה ומוחם עסוק במחשבות דומות. הללו קשורים זה בזה, נמשכים זה אל זה ומספקים זה לזה כל העת חיזוקים חדשים, שבעזרתם נמשך העינוי ומתחדש ללא סוף.

הביצה היתה וודאי מתייבשת, לו במקום אותם בעלי סוג דומה, זרמו לתוכה גלי-מחשבה רעננים, שמחים, תאבי-חיים מן האדמה.

הדאגה לילד, שדחפה הטבעי של האם מתיר לה להפוך, עם הזמן, לאהבה דואגת וחרדה, מקבלת מספיק כוח כדי לבנות את מדרגת ההצלחה הראשונה עבור האם, אל גרם המדרגות שיוביל אותה החוצה מן העינויים שיצרה בעצמה על-ידי קטיעתם בטרם-עת של קיומה הארצי. בכך שהיא מבקשת כעת לשמור על ילדה מפני העינוי, אליו גררה אותו תחילה בעצם-ידיה, היא מטפחת כעת דבר-מה אצילי, שיוכל להרימה לבסוף אל הסביבה הבאה, שאינה כה אפלה.

הילד שבזרועותיה, מכל-מקום, אינו באמת הנשמה החיה שאותה הרגה וגררה עמה אל תוך השיטפון. אי-צדק כזה אינו יכול להתרחש. במרבית המקרים מפזזת נשמתו החיה של הילד בשדות שטופי-שמש, בעוד הילד שבזרועות אמו הנאבדת... אינו אלא רוח-רפאים, תמונה חיה של תחושות הרוצחת, ו... אף הילד!

זו יכולה להיות תבנית-אשמה, שנוצרה תחת לחצה של המודעות לאשמה, או תבנית של ספק, שנאה, אהבה, אחת היא אם סבורה האם שזהו הילד החי עצמו, משום שהתבנית הרי דומה לחלוטין לילד, ואף מתנועעת, בוכה וכד'. ... ולפרטים אלו ותתי-סוגים איני מעוניין להיכנס.

ניתן היה לתאר אינספור התרחשויות, שבאופיין יהיו קשורות תמיד במדויק למעשים שנעשו לפניהן. אולם אציין רק עוד אחת, כדוגמה, כיצד עוברות התרחשויות כאלו מן העולם הזה אל העולם-שמעבר.

נניח שאשה, או נערה, הפכה לאם בלא שרצתה בכך, וניסתה, כפי שקורה לצערנו לעתים קרובות ביותר, לעשות דבר מה כנגד המצב. גם לו התרחש הכל, במקרים הטובים במיוחד, בלא כל נזק גופני, לא בהכרח כך הוא הדבר.

העולם האת'רי, כסביבה שלאחר המוות הארצי, מזהה במדויק, ולא ניתן להשפיע עליו.

מאותו רגע בו התרחש הדבר, נצמד גופו האת'רי של העובר אל צווארה האת'רי של האם, ולא ייפרד ממנו קודם שישוחרר המעשה עצמו. הנערה או האשה אינה חשה בכך, כמובן, כל עוד היא חיה בגופה הגשמי על-פני האדמה.

לכל היותר עולה בה כהשפעה תחושת אי-נוחות קלה פה ושם, משום שהגוף האת'רי הקטן של הילד הוא קל כנוצה בהשוואה לגוף בחומריות-הגשמית, וכיום - חושיהן של רוב הנערות קהים מכדי שיבחינו במטרד קליל זה. קהות-חושים זו, מכל מקום, אינה בגדר התקדמות, ואף אינה סימן לבריאות איתנה, אלא משמעה נסיגה, סימן לקבורתה של הרוח.

אולם ברגע הפטירה הארצית, דחיסותו וכובדו של גוף-הילד הקטן הנאחז יהיו זהים לגוף האת'רי אשר עזב את גופה הארצי של האם, וכעת יהיה למעמס כבד. הוא יזמן לגופה האת'רי של האם, מיד, את אותו חוסר הנוחות שהיה נגרם לו על-פני האדמה מגופו הגשמי של ילד התלוי על צווארה. ומעמס זה, בהתאם לאופי ההתרחשויות שקדמו לו, יכול להתפתח לכדי עינוי מחניק.

כעת על האם לשאת עמה את גוף הילד הזה עמה בעולם-שמעבר, ולא תוכל להשתחרר ממנו עד שתתעורר בה אהבת-האם והיא תנסה לטפח בדאגת-אמת את גוף-הילד, ולהציע לו את כל העזרה והטיפול הנדרשים לנוחותו, תוך ויתור על נוחותה האישית. ועד-אז תהיה דרכה, לעתים קרובות ביותר, זרועת-קוצים!

תהליכים אלו, מדרך-הטבע, אינם משוללי הומור מעציב במידת מה. עלינו רק לתאר לעצמנו אדם כלשהו, לאחר שהוסרה אצלו החומה המפרידה בין העולם הזה והעולם-שמעבר, כאשר הוא נכנס למשפחה או קהילה כלשהי. שם יושבות אולי כמה נשים ושקועות בשיחה ערה. אחת הנשים או "הבתולות" מביעה, במהלך השיחה, דעה שיפוטית בנימה כועסת, בעוד המבקר צופה בגופו של ילד, או אולי אף מספר ילדים, האחוזים בצווארה של אותה אשה קנאית או יהירה.

ולא רק שם - אצל כל אדם נראות בבירור תוצאות רצונו האמיתי, העומדות לעתים קרובות בניגוד מגוחך לדבריו, ולמה שהוא מנסה לאשש לעצמו ולהציג בפני העולם כדמותו האמיתית.

כמה שופטים יושבים על כס המשפט מול נאשם, כשאשמתם שלהם גדולה פי כמה וכמה. כמה מהר חולפות מספר שנים ארציות, ואז הוא עומד בפני שופטו, שם חלים חוקים אחרים. ואז מה?

למרבה-הצער, ברוב המקרים יכול אדם להונות בקלות את החומריות-הגשמית, אולם הוא לא יוכל לעשות כן בחומריות-האת'רית. שם, לגודל-המזל, יהיה אותו אדם חייב לקצור את אשר זרע.

לכן אל לו לאיש לטפח ספקות בליבו, אם כאן על-פני האדמה, באופן זמני, ידו של חוסר-הצדק על העליונה.

אף מחשבה אפלה לא תחמוק מעונש, גם אם לא התגשמה לכדי מעשה בחומריות-הגשמית.